

PIESKOVISKO BOHOV

Rodinná katechézka 138-2020 (713)

www.inky.sk

týždeň po 7. 6. 2020

... alebo o kresťanoch, zbožštení, otázke, kým naozaj sme a o úlohe tejto zeme v tomto všetkom.

BOŽIE SLOVO:

(Lk 6, 44-45)

Čítanie zo svätého evanjelia podľa Lukáša: *Každý strom možno poznať po ovoci. Z trnia predsa nezberajú figy, ani z ostružín neoberajú hrozno. Dobrý človek vynáša z dobrého pokladu svojho srdca dobro a zlý človek zo zlého vynáša zlo. Veď z plnosti srdca hovoria jeho ústa.* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 700, 617, 544, 488)

Na počiatku, keď Boh stvoril svet, sa Boží Duch vznášal nad vodami. A potom začalo dielo stvorenia, v ktorom Boh túto neurčitú masu usporiadal a sformoval do krásneho a nádherného sveta.

Je to možno niečo podobné aj v našom živote. Duch, vnútorný človek pretvorený, premenený, stvorený z evanjeliá, zo zmeny myslenia, ktorou je obrátenie – a plný Ducha Božieho, ktorý Ho preniká a naplňa, – teraz vstupuje, ako kedysi ten istý Boží Duch, do hmotnej reality, aby ju pretvoril a usporiadal podľa Boha. Aby ju urobil - ako by povedali Gréci - *Pravdivou, Dobrou a Krásnou* a teda *dokonalou*. Najlepšou možnou podľa vzoru, podľa normy, podľa ideálu, ktorým je Kristus.

Môžeme si to prirovnať aj k Mojžišovi, ktorému Boh neustále hovorí: urob všetko to pozemské, hmatateľné, viditeľné, *podľa vzoru, ktorý si videl na vrchu*.

Kristus sa stáva dušou našej duše. Cez ňu ale vstupuje aj do nášho tela a cez telo aj do nášho hmotného sveta, aby sa stal telom nášho tela, svetom nášho sveta. Stredom, ktorý všetko preniká. Prijímať Ho znamená prijať Ho do tohto všetkého a premeniť toto všetko podľa Krista. Našu dušu, Ducha, myslenie, podľa Duše Kristovej, naše telo a hmotný svet podľa Tela Kristovho. Aby bol vo všetkom stvárnený Kristus. Aby tak, ako podstata Jeho Duše bola napodobnená a akoby zopakovaná v našej duši, aby tak isto podstata Jeho Tela aby bola napodobnená, akoby zopakovaná, stvárnená a vytlačená do nášho tela, domu, v ktorom žijeme, záhrady, ktorú obrábame, firmy, ktorú vedieme, práce, ktorú konáme. Aby všetko, ešte aj oblečenie či jedlo, aby všetko bolo *podľa vzoru, ktorý si videl na Vrchu* Pánovom.

Tak sa v našom živote všetka činnosť stáva bohoslužbou. Všetko v našom živote sa stáva chrámom, Rajom, Božou záhradou. A cez toto všetko sa my sami stávame spolustvoriteľmi Boha a v tomto zmysle akoby aj stvoriteľmi samých seba. Nie je to pritom nič nedôležité! Veď zbožštenie znamená byť vo všetkom ako Boh, a teda aj v Jeho Stvoriteľstve. Vráťane toho, že stvoril aj nás. A tak telo, svet, hmota, sú hlinou, ktorú nám Boh vložil do rúk, aby sme ju formovali a skrze toto formovanie my sami dorástli do podoby Hrnčiara.

Svet je dielňa, ihrisko, pieskovisko Božích detí. Len musíme porozumieť a pochopiť to. Načim nám ponoriť sa do tejto hry. *Prúdiť* ňou. Bezstarostne a radostne, pretože je to len hra. Život, ten pozemský, je len hra, nie tragédia. Hra, ktorá sa dohrá, skončí a odloží. Ale súčasne sa do nej vloží úplne celí, úplne sa ňou nechať zaujať a pohltiť, prúdiť ňou, pretože súčasne na tejto hre záleží, smrteľne záleží. Nie na samej hre, ale na tom, že jej hraním a úspešným dokončením sa my sami niekým staneme: bohmi na obraz a podobu Boha, stvoriteľmi na obraz a podobu Stvoriteľa. Hra skončí, ale to, kým sme sa v nej stali - *bohmi* a či *diablami* - to už ostane naveky. A tak v tomto smere aj my sami sme hlinou, ktorú rukami hry, ktorej vravím "život", formujeme - podľa vzoru Boha či Diabla, čo si vyberieme - a svet pecou, v ktorej bude táto naša podoba nakoniec vypálená a ostane nám už navždy.

„Či teda jete, či pijete, či čokoľvek iné robíte, všetko robte na Božiu slávu.“ (1Kor 10, 31) Práve preto! Pravda. Dobro. Krása. Láska a jej jednota. Čiže dokonalosť Boha. Všetko toto, po vzore Boha a nie po vzore sveta a Diabla, je našou úlohou vložiť do toho, čím sme a čo žijeme. Stvárniť podľa toho svoju dušu. Svoje telo. Svoj dom. Svoj svet. Premeniť celého seba na dieťa Boha a svoj svet na kúsok Raja. Otvoriť jeho brány a urobiť z neho miesto stretania, lásky, spoločenstva, jednoty. Predchuť Neba. Prvotinu Neba na zemi.

Aj Diabol má svoju „pravdu“, je ňou vôľa k moci a z nej zrodený klam a ilúzia. Má aj svoje „dobro“, je ním prospech a zisk. Ma aj svoju „krásu“, je ňou estetika, sama osebe prázdna, chladná, často zlá a smrtiaca, pretože prostá pojmov dobrá a zla - veď dokonca aj vražda či akékoľvek zlo a bezcitnosť sa dajú konať *esteticky*. Namiesto lásky velebí zápas a boj, bár ich aj nazveme *súťaž* či *konkurencia*. Tohto sa musíme chrániť. Inak sa sformujeme a svet nás vypáli už navždy do podoby Pekla!

Prijať vteleného Krista v Tele Eucharistie znamená prijať Ho do tohto všetkého, do svojej duše, do svojho tela, do svojho domu i do svojej práce. A prijať Ho do tohto všetkého znamená všetko toto naplniť a sformovať, pretvoriť podľa Krista, do podoby a podľa vzoru Jeho Pravdy, Jeho Dobra, Jeho Krásy, Jeho Lásky. Aby tak bol Kristus takto prítomný a vtelený vo všetkom. Aby všetko bolo Kristovské. Aby bol Kristus všetko vo všetkom. Nič nemôže a nesmie byť z tohto diela vyňaté!

UVAŽUJEME:

Uvažujme nad tým! Naše telo, stvárnené do podoby Krista. Aké bude? Ako bude vyzeráť? A náš dom, stvárnený podľa Krista do podoby Božieho Raja, aký bude? Ako bude vyzeráť? Čo sa v ňom bude konať a žiť? A čo naša práca, konaná na Kristov spôsob, aká bude a ako bude konaná? Vzrušujúce, že?

Je priepastný rozdiel medzi tým, praktizovať kresťanstvo a byť kresťanom. Medzi tým, robiť "kňazskú robotu", pastoračiu a skutočne byť kňazom.

„More vydalo mŕtvych, čo boli v ňom, aj smrť, aj podsvetie vydali mŕtvych, čo boli v nich, a každý bol súdený podľa svojich skutkov.“ (Zjv 20, 13) Pojem "praktizovať kresťanstvo" by mal byť v Cirkvi zaradený medzi neslušné slová. Je isto jedným z najväčších klamov, aké Diabol rozširuje. Sme tým, čo konáme, nie tým, čo občas „praktizujeme“ či „dodržiavame“. Je to naše *praxis* - naše bežné všedné správanie sa a konanie. *Ergata* - naše diela, to, kam plynie náš záujem, náš čas, naša energia a, samozrejme, naše peniaze. Tieto dve slová sú v pôvodine tam, kde v našom preklade Písma čítame "skutky". A možno ešte *lógiá* - slová, to, o čom sa bežne rozprávame a hovoríme, lebo tým žijeme, je to náš život: „*Lebo podľa svojich slov budeš ospravedlnený a podľa svojich slov budeš odsúdený.*“ (Mt 12, 37)

Chceš vedieť, kto si? Kto naozaj si? Pozri sa a svoje skutky, na svoje bežné každodenné konanie. Počúvaj svoje každodenné hovorenie. Pozri, kam a na čo išli tvoje peniaze. Čo ťa zaujíma a tráviš nad tým čas. Čo ťa dokáže rozhnevať, lebo sa ta to dotýka, niečoho, čo ti je drahé, s čím si stotožnený. To je odpoveď. Jasná a neklamná:

Presne To Si.

Táto identita sa potom úplne samozrejme, prirodzene a neklame prejavuje vo všetkom našom konaní, v samom našom postoji, myslení, vášni pre to, v skutkoch i slovách, otvorene, verejne, navonok. Inak to ani nie je možné. Museli by sme sa fakt riadne snažiť, keby sme to chceli nejako zakryť a zatajiť pred svojim okolím a pochybujem, že by sa nám to aj vtedy úplne podarilo.

ÚLOHY:

Chceš zmeniť svoju identitu? Seba? Stať sa kresťanom, byť synom/dcérou Boha?

„*Nemáme sa obliekať pre zamestnanie, ktoré máme, ale pre to, ktoré by sme chceli mať.*“ (Giorgio Armani)

Platí všeobecne. Nielen pre zamestnanie, ani zďaleka! A nielen pre oblečenie, ani to veru nie! Začni to konať. Začni o tom hovoriť. Začni sa tak správať. Drž podľa toho svoje telo, obleč sa tak. Začni o tom čítať, zaujímať sa o to. Vytiahni peňaženku a vlož do toho svoje peniaze. Si to, čo robíš a hovoríš. Začni robiť a hovoriť to, čím chceš byť.